

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ο Ζωολογικός κήπος της Νέας Υόρκης επλουτίσθη τελευταία με έναν θαλάσσιο ελέφαντα τεραστίου διαστάσεων.

Ο ελέφανς αυτός άλιετρίκη στον Ειρηνικό Ωκεανό και ζυγίζει 2.875 κιλά, έγινε δε πολυψάγος μέχρι άπιστέυτου βαθμού. Αν δεν φάγη τουλάχιστον 350 κιλάδες ψάρια ημερησίως δεν έννοιει να ήσυχάση!

Ένας Βιεννέζος καθηγητής του Ίνστιτούτου Καλλονής έφευγε ένα νέο μέσον καταπολέμησης της παχυσαρκίας.

Κατεσκεύασε δηλαδή ένα ειδικό μηχάνημα, μέσα στο οποίο μπαίνει ο παχύσαρκος και παίρνει ένα άπυρόλουτρο διαρκείας μήσης ώρας.

Υστερα από τέσσερα-πέντε τέτοια άπυρόλουτρα, κι' ό πόδ παχύσαρκος άνθρωπος καταντίνει σωστός... τσίφος!

Η Πολωνική Κυβέρνησις έδωμοσέως προ διήγη-νου ένα πρωτότυπο νομοσχέδιο περί ύποχρεωτικής καθαριότητος.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του νομοσχεδίου αυτού οι κάτοικοι της Πολωνίας ύποχρεούνται να κάνουν δύο λουτρά κάθε μήνα.

Πρός τούτο, κάθε κάτοικος θα εφωδιάζεται κατ' έτος από το άστυνομικό τμήμα της περιφέρειας του με μιá χάρα, ή οποία άθνη 24 λουτρώνα.

Τά λουτρώνα αυτά θα σφραγίζονται σε κάθε λουτρό. Οι παραβάται θα τιμωρούνται με βαρύτερες χρηματικές ποινές.

Τού ύποχρεωτικού αυτού λουτρού έξαιρούνται τά κάτω τών 10 έτών παιδιά και οι άνω τών 65 έτών γέροι. Πάντως το μέτρον είνε βασιμίσιο και το συνιστούμε στην Έλληνική Κυβέρνησι.

Η παραγωγή χρυσού σ' όλο τόν κόσμο κατά τόν περασμένο χρόνο ανήλθε σε 84.000.000 λίρες στερλίνες, δηλαδή σε 31.500.000.000 δραχμών.

Αι χώραι παραγωγής χρυσού είνε: Το Τρίανταλ που παρήγαγε 42 εκατομ. λίρες, ό Καναδάς 7 εκατομ., ή Αυστραλία 2.700.000 λίρες, ή Ρωσία 2.400.000 λίρες, ή Ην. Πολιτείες της Αμερικής 10 εκατομ. λίρες, ή Ρωσία 4 εκατομ., το Βελγίον Κογκό, το Μεξικόν και ή Νότιος Αμερική άνάλογες ποσότητες.

Στην Κεντρική Αφρική βρέσκειται ένα δέντρο, που μοιάζει σάν τη δική μας μηλιά, και το όποιο οι ύθαγενείς αποκαλούν «Δέντρο του Διαβόλου».

Τό παράξενο αυτό δέντρο έξει μιá πολύ άποχρηστική όμη, ή οποία προκαλεί το θάνατο, όταν ζωνει παρακείμενη κοντά σ' αυτό επί ένα τέταρτο.

Οι Μαύροι ύθαγενείς χρησιμοποιούν το «Δέντρο του Διαβόλου» και ως μέσον θανατικής εκτέλεσως.

Οι καταδικάζομενοι δηλαδή σε θάνατο δένονται στον κορμό του δέντρου αυτού και ύστερα από ένα τέταρτο είνε νεκροί.

Τό Αρχαιολογικό Μουσείο Παρισίων άγόρασε τελευταία από τόν Βιεννέζον βιολογόν Έμμαν ένα βιολί στραβόδωρον άντι 1.750.000 φράγκων.

Τό βιολί αυτό άνήκε άλλοτε στην Ιστορική χωρία Ρεκαμέ.

Είς την Αθρησινάαν έξοδικά μιá μονάχη εγχώρια έφημερίς: ή «Μπερανέμ-ά-Σαλίμ, δηλαδή «Είρηνη και Φως».

Η έφημερίδα αυτή είνε έβδομαδιαία και τυπώνεται με Αιθιοπικούς χαρακτήρες. Αντι όνοματός διενθνητού φέρει τή μονογραφή του βασιλέως Ράς Τάφαρι.

Χάρη στην έξαιρετική έννοια του Ράς Τάφαρι πρός το ελληνικό στοιχείο της Αθρησινάς, έξοδικά έκει και μιá Έλληνική έφημερίδα, ό «Αιθιοπικός Κήρυξ».

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

καλύτερα να την πάμε στο σπίτι της, Μάρκοβιτς...

— Γιατί να την πάμε στο σπίτι της; είστε ό κορούσες. Δεν είμαστε συγγενείς της ήμεις; Πρέπει να την χερμόνομε από δω με τά όλα της... Αλλά προτίητερα πρέπει να είδοποιήσομε την άστυνομία...

— Έκατόν τέσσερων χρονών, για φαντάσση! Ξαναείτε ό έρωτικό που γινόταν όλο και πό κατακόκκινο από τή συγκίνησή ου.

— Χωρίς όλο τήν είχε ξεγράψει ό θάνατος! προήσθε ό κορούσες, χερμόνοτας το καπέλλο του και το σακάκι του.

— Δεν είνε αζώμα ούτε τρία λεπτά της ώρας που χωράτετε μαζί μας, έξεκοιούθησε ό πρόστος. Τά πέντε κάπια βρισκονται άπό-μα στά χέρια της... Ήδελε, λέει, ν' άγοράση γλυδώματα για τά παιδιά... Τί είνε κι' ό άνθρωπος, λέω γώ!

— Έλα, άσε τις φιλοσοφίες και πάμε, Πέτρο Σειμανόβιτς, τόν δίκχομε βυσιατικό ό κορούσες.

Τό ύφοισμό μου είχε πειά τελειώσει. Έσφιξα μιá λυπημένη ματιά στην καμένη τή γροηύλα, έξαμα το σταγόδ μου κι' έβρυγα... Φτωχή γρηά!... Έσβησε όσος σβήνει ένα κεράκι... Έναν τέτοιο θάνατο είδε να πού στείλη ό Θεός μιá μέρα!...

ΦΕΟΝΤΟΡ ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΙ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΝΕΡΑ ΤΩΝ ΔΩΝ

Η Μαργαρίτα ώργίστηκε μόλις άκουσε τήν πρότασι του Ίακώ-βου και τού είπε:

— Είσαι πεντάφωτος, Ίάκωβε... Μη βάνης στο νου σου να γίνης ποτέ άντρας μου...

Ο φτωχός νέος τής άποκρίθηκε τότε με τρεμάμενη φωνή:

— Αφού είν' έτσι, έχε γειά, Μαργαρίτα!...

Κι' ό δούτονος Ίάκωβος άφησε τήν έταυλι του δούλευε κι' άρχισε να τρέχη, να τρέχη μέσ' από τ' άγρια χαμόγλαδα και τά κοφτερά λθάβια. Η καρδιά του ήταν σπαραγμένη, όλο το θάρρος του είχε φύγει. Μαύρη άπελπισία τόν είχε κυριέψει...

Η Μαργαρίτα που γι' αυτήν άνέβαινε στις πανήγυρες λείψες για να τής κατεβάση τά μικρά πουλιά τής κίσσας ή Μαργαρίτα που γι' αυτήν έμάζεμε τά πιο όμοια βατόμορα και τά καλύτερα λεπτοάρα, ή Μαργαρίτα που γι' αυτήν άγορνούσε τις νύχτες με το φεγγάρι, είχε περιφρονήσει τήν άγάπη του.

Μονάχη με τήν έλιδα ν' άγαπήθη άπ' αυτήν άποφάσισε να γίνη ύπερήτης του πατέρα της. Τυφλωμένος από το πάθος του, είχε ξεπουλήσει τή μικρή περιουσία του και τώρα έμνε μόνος κι' άπροστάτευτος...

Ό, ή Μαργαρίτα ήταν φιλάρεσκη και δεν τούδνε σημασία παρά μονάχη στην άρχη. Έπειτα, όταν άρχισαν να τήν καλεσούν τ' άρχοντοπούλα του χωριού, τόν έλημόνησε και στο τέλος του φέρθηκε σκληρά.

Ο Ίάκωβος έφυγε από τήν έπαυλι, με τήν άπόφασι να μην ξαναγιορή ποτέ. Μαύρες σκέψεις περιούσαν άπ' το ζαλισμένο κεφάλι τόν κι' ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Προχούρισε πάντα μέσ' από τά χαμόγλαδα, χωρίς να ξέρη που πήγαινε, ένδ το σωστάδι άπλόνταν γύρω του πικρό ν' άπειλητικό. Από καιρό σε καιρό παραμύθισε κά σφουγγίσε τά μεγάλα δάκρυα που κυλούσαν άπ' τά μάτια του και τού καίγανε τά μάγουλα.

— Τι θα γίνω; σ'άσπλοζόταν. Αλλά τί με μέλλει τώρα που έκείνη μ' άπαρηγόρητες...

Η νύχτα γινόταν πό σκοτεινή, ό άνεμος φυσούσε άπ' το βορρά, στον ομίανό δεν φαινόταν κανένα άστέρη κι' ή σελήνη ήταν σκεπασμένη με βαρείά σύννεφα.

Ο Ίάκωβος περατούσε πολλήν ώρα, χωρίς να κινάτση γύρω του. Στο τέλος άντίχρισσε μπροστά του ένα μεγάλο μαρμάρινο μνημείο κάποιου ιππότη του παλιού καιρού που είχε σκοτωθεί πολεμίστας.

Όσο ζύγομε πρός τά κεί, ένα άλλωστο μορμώοισμα άκούνοταν γύρω του. Θαρρούσε πως ό άνεμος είχε βάλει μπροστά όλα τά κτερισμένα φύλλα και κνηνοχες να τά πιάση...

— Αφού έκείνη μ' άπαρηγόρητες, ή ζωή μου για μένα πικρή κι' άδάσταχη, ξαναέτε ό Ίάκωβος άπελπισμένος κι' έξεκοιούθησε το δρόμο του.

— Άξαρνα μιá τρομερή βουη άχολόγησε γύρω του.

— Η νεράιδες!... Είν' ή νεράιδες!... φώναξε τρομαγμένος ό Ίάκωβος και έμνε αν κωκαλομένος στη θέση του.

Έκείνη τή στιγμή το φεγγάρι φανερώθηκε διόλιγο και είδε πως ήταν περικυκλωμένος από στανικά πλάσματα με άπαισιες όψεις και πύρινα βέβηματα που γέλιοναν όλο μαζί και δυνατά... Σε λίγο άκούστηκε ένας ύπάκομος ρότος κι' όλο τά φριχτά πλάσματα που τόν τριγύριζαν άρχισαν να γυρίζουν γύρω του γοργά.

Ο Ίάκωβος έδελε να περνού από μπρός του όλες ή άσχημες κι' άπειλητικές έκείνες μορφές, ή όσες του γέλιοναν κατάκομα χλευαστικά. Καθώς νεράιδα που διάβαινε τόν κίτταξε κατάματα και τού σφύριξε στ' ατί:

— Για να τής άρέσει, Ίάκωβε, πρέπει να μάθης χορό... Έλα να χορήνης μαζί μας...

Τά λόγια αυτά προξένησαν με άλλωτοι έντίκτοι στο φτωχό παλιμάρι. Και χωρίς να θέλη, χωρίς να σ'ύλλογίζεται, χωρίς να καταλαβαίνει καλό-καλά τί κάνει, σπορμωμένος από ένα χέρι άραστο, άρχισε να γυρίζει μαζί με το χορό τών νεράιδων που ό ρυθμός του γινόταν όλοένα και πιο γοργός. Σε λίγο κυριέστηκε από ένα άλλω-κω μεθισο και δεν αισθανόταν πειά τά πόδια του στη γη...

Τού φαινόταν πως φτερογίγνε στον άέρα, πως πετούσε στί σφ'όνια, πως χερμόνιζαν στο νερό... Άξουσε αζώμα μιá φορά τά γέλια και τις φωνές τών νεράιδων, έννοιωσε πως γυρνούσε με περισότερη δύναμη μέσα στον τρομερό έκεינו στρόβιλο κι' έπειτα δεν αισθανόθηκε τίποτε... τίποτε πειά...

Τήν άλλη μέρα, μόλις οδοχάραξε κι' ή κορηφή του βουνού γίνεσε τριανταφυλλά, ή Μαργαρίτα κίησε τραγουδώντας για τόν δρόμο. Αλλά πριν φτάση στην εκκλησία, έκει κοντά στο μνημείο του σκοτωμένου ιππότη, σταμάτησε με φρίκη μπρός σ' ένα άψηχο κορμί κι' άναγνώσμε με τρεμούλια το φτωχό Ίάκωβο που γιά χάρι της είχε γίνε ύπερήτης του πατέρα της και που τόν έ-σκότωσε ή ίδια με τήν περιφρόνησή της...

Ο άτυχος νέος είχε πέσει κάτω από ένα τρομερό γκερό κι' είχε γίνε κομμάτια!... PIERRE LOUIS

